

Ambulance 1

– Sami Biber · 09 Mart 2017

E-5 Kara yolu üzerinde seyahat ederken bir ambulansın kendisine yol açabilmek için nasıl çırpındığını, hafriyat kamyonlarına, servis ve yolcu minibüslerine, kamyonlara, özel ve ticari taksilere nasıl yalvardığını görünce böyle bir şey kurguladım.

Eminim bu kurguda pek çok hatalar olacaktır. Özellikle de Hızır Acil'in çalışma düzeni ile ilgili olarak. Her ne kadar hatamız olursa affola.

Bu hikayedeki her şey bir kurgu olsa da E-5 Çilesi kesinlikle kurgu değildir.

- Aloooo. Hızır bey mi?

- Yanlış numara sanırım hanımefendi. Ben Rümeysa.

- Hay Allah. Hızır Bey'e nasıl ulaşacağım peki?

- Hanımefendi ben nereden bileyim Hızır Bey'e nasıl ulaşacağınızı. Lütfen telefonu meşgul etmeyin. Burada boşa geçirdiğimiz her saniye bir hastanın ya da yaralının hayatı için oldukça büyük bir tehlikedir.

- İyi de ben de aynı şeyi söylüyorum.

- Ne söylüyorsunuz anlamıyorum ki.

- Kocam ölüyor ayol.

- Eee o zaman doğru yeri aramışsınız ama Hızır Bey ne alaka onu anlamadım.

- Hızır Bey'in acil servisi değil mi orası?

- Hay Allahım yaaa... Neyse sorun nedir onu anlatın bana.

- Sorun kocam... Kocam döner bıçağı yuttu.

- Döner bıçağı mı? Ohaaaa. Yutacak başka bir şey bulamadı mı? Hem nasıl yutar koskoca döner bıçağını yahu.

- Yutar efendim yutar. O bir gösteri sanatçısıdır. Kılıç yutar, ateş yutar. Ne bok bulsa yutar. Bu sefer de döner bıçağı ile deneme yaparken bıçağın tamamını yuttu.

- Hımmm anladım. İyi de adamın işi oymuş zaten. Sorun tam olarak ne onu anlayamadım. Yutarken gırtlakını mı kesti?

- Yok hanımefendi. Rahatlıkla yuttu yutmasına ama şimdi çıkaramıyor. Ne üstten, ne alttan çıkarması mümkün değil. Alt taraftan ucu azıcık dışarı çıktı ama o kadar uğraştık tamamen çıkartamadık. Herif parça parça olmadan acele yetişin. Yoksa gitti gider benim aslan gibi kocam.

- Hımmm anladım. Adresi alayım.

Rümeysa, kadından adresi alınca yüzünü buruşturdu. Kendi kendisine " Vah zavallı. Biz onu oradan alıp hastaneye kaldıracaya kadar çoktan terk-i alem eylemiş olur" Diye geçirdi içinden Zira verilen adres tam olarak E-5 Kara yolu üzerindeydi. O saatte E-5 e çıkmak demek ölüm demektir. Tam okulların paydos olduğu, iş saatinin sona erdiği ve dahi hafriyat kamyonlarının - sanki başka saat yokmuş gibi- topluca sefere çıktığı saatlerdi En kötüsü de yağmur yağıyordu İstanbul'a...

Neyse...Neticede kendisi sadece telefonlara baktığı için bu sıkıntıları yaşamayacaktı. Hemen seslendi.

- Hemen hazırlanın acil bir hasta var. Adam döner bıçağı yutmuş, çıkaramıyormuş.

Hızır Acil Merkezindeki doktor, hemşire, sağlık görevlisi ve ambulans şoförleri birbirlerine baktılar. O güne kadar kafasına uçak düşmüş hastaya bile koşmuşlardı ama ilk defa döner bıçağı yutan birine gidilecekti ve bu konuda eğitilmiş, tecrübeli tek bir Allahın kulu yoktu. Döner bıçağı yutmuş birine nasıl bir ilk yardım müdahalesi yapılabilirdi ki?

Rümeysa listeye baktı ve seslendi.

-Cenap Hocam. Sıra sizde.

Abulans şoförü İsmail isteksiz isteksiz kalktı yerinden.

-Aga ben hiç gitmek istemiyorum.

Hemşire Aysel sordu:

-Niye ki? neden gitmiyorsun?

İsmail yine isteksiz bir şekilde cevap verdi.

- Ya abla vatandaş hastaneye yetişmeden ölüp gidiyor, öyle olunca da bir daha kimse bizim ambulansa binmek istemiyorlar uğursuz diye...

Doktor Cenap hafifçe tebessüm etti.

- Ooolum sen de her yerde anlatma ambulansata ölen hastaları. Ağzın bir dursun.

Sonra hemşire Aysel'e seslendi.

-Kızım, tüm ekipman dışında yanına gres yağı ve hintyağı almayı unutma.

Hint yağı ile vatandaşta kabızlık varsa o halledilecek, gres yağı ise yutulmuş olan döner bıçağının tahriş yapmadan kolayca çıkması için yumuşatıcı olarak kullanılacaktı.

İsmail, eline adres verilince artık iyice fıttırdı.

- Yok anasını satayım. Bu saatte E-5 e mi gireceğiz? Bu bendeki şansın ta içine sıçayım.

Sonra doktor Cenap Beye seslendi.

-Hocam! yanımıza bir de imam alaydık. Nasılsa biz bu adrese gidip hastayı alarak hastaneye ulaştırıncaya kadar herif nalları dikecek. Bari son anında başında dini telkin yapan biri olsun.

Cenap Hoca yine sırttı.

-Yürü lan zevzek. Adam Müslüman mı, Hristiyan mı onu bile bilmiyoruz daha.

Sağlık memuru Tuncay'ı da yanlarına alıp ambulansa atladıkları gibi verilen adrese doğru yola çıktılar. Adrese varmakta pek sıkıntı yaşamadılar çünkü henüz okulların zilleri son kez Hababam Sınıfı filminin müziği ile çalmamıştı. Servis minibüsleri okul kapılarının önünde beklemedeydiler. Saat 17.30 a yaklaşmakla birlikte işçi ve memur tabakası da evlerine dönmek üzere yollara dökülmemişti. Hafriyat kamyonları da beklemedeydiler trafiğin en sıkışık olacağı saatlerde konvoy halinde yollara dökülmek için. Yani E-5 Kara yolunun işkence saatleri henüz başlamamıştı ama dönüş kesin çilelerle dolu olacaktı.

İsmail basabildiği kadar basıyor, bir ihtimal hastayı alıp hemen dönüş yoluna girerse trafiğe yakalanmadan işi halledebileceğinin hesaplarını yapıyordu.

Gidişte fazla problem yaşanmadığı için İsmail yolda Doktor Cenap'a sordu.

-Hocam! En mutlu C sence hangisidir?

Cenap Hoca bu saçma sorudan bir şey anlamamıştı.

- O nasıl soru oğlum. En mutlu C de ne?

İsmail sırttı.

- Bilemedin değil mi?

Cenap Hoca aldırmadı.

-Bilemedim. Senin bu zevzek sorularını bilmek mümkün mü?

Tuncay lafa girdi.

-Çok kolay hocam ! Bizim aracın burnunda yazıyor sorunun cevabı.

Cenap Hoca bastı kahkahayı. Aysel ise " Bunlar neye gülüyor böyle?" Diye şaşkın şaşkın erkeklere bakıyordu.

Ekip nihayet verilen adrese geldi. Burası tahmini olarak Nuh Tufanından sağ kalabilen kule biçiminde ahşap bir binaydı. Binanın kapısı önünde orta yaşlı bir bayan endişe ile onları bekliyordu. Bu arada meraklı vatandaşlar da kendi aralarında konuşmaktaydılar:

- Ne olmuş ne olmuş?

- Cevat abi döner yemiş zehirlenmiş.

-Allah Allah... Hülya abla neden zehirlenmemiş peki? Ulan garanti Cevat Abiyi bu karı zehirlemiştir.

-Yok ooolum. Hülya Ablayı bilmiyor musun. O tam bir vejeteryendir.

- Ula o da ne ki?

-Yani karı et yemiyor.

-Et yemiyor da ne poh yiyor peki?

- Of be Şuayip...Ulan herkes senin gibi etobur hayvan mı ooolum?

Herkes kendince bir sebep uydurmuştu mahalleye ambulansın gelmesine.

Ambulans ekibi Hülya Hanımın rehberliği ile binaya girdi ve merdivenleri tırmanmaya başladı. Bu merdivenlerden hastayı sedye ile indirmenin imkanı yoktu. O derece dar ve dolambaçlı bir merdivendi. İş her zaman olduğu gibi Tuncay'a düşmüştü ki zaten zavallı Tuncay'ı sağlık memurundan daha ziyade hamal ve güvenlik görevlisi olarak kullanıyordu ekip.

Tuncay, baston yutmuş gibi dimdik vaziyette halı üzerine uzanmış olan Cevat Beyi sırtladı ve yavaş yavaş merdivenlerden inmeye başladılar.

Güç bela aşağıya indiler ve Cevat Beyi ambulansın içindeki kanepeye (Kanepede deniyor herhalde) uzattılar. Hülya Hanım da ambulansa bindikten sonra İsmail sordu.

- Göztepe'ye değil mi hocam?

Cenap Hoca başını salladı.

-Evet. Göztepe'ye...

Bu durumdaki bir hastaya ne yapılabilirdi ki? Sapı çok az miktarda dışarıda kalmış olan döner bıçağını ani bir hareketle çekip çıkarmayı düşünse de bu çok riskliydi. Herifi doğram doğram doğrayabilirdi. En iyisi bir serum bağlayıp hastaneye sağ salim ulaştırmaktı.

Aysele seslendi:

- Kızım tak bir İzotonik. Yapabilecek başka bir şey yok. Ha bir de kalçadan Baralgin yap da ağrısı sızısı azalsın birazcık.

Hülya Hanım atıldı hemen.

- Doktor Bey aman ! Cevat iğneden çok korkar.

Cenap Hoca patladı artık.

-Ağzından giren koskoca döner bıçağından korkmuyor da g.tüne girecek minicik bir iğneden mi korkuyor? Hayret bir şey.

Cevat Beye iğne yapıp serum takıldıktan sonra Tuncay ve Cenap, ambulansın önünde, Cevat, Hülya ve Aysel arkada olmak üzere yola çıktılar.

Zaten ne olduysa da işte o yolda oldu.

Eh o da yarına kalsın.

Yalnız hemen uyarayım: 2. Bölümü okumadan önce tüm emniyet tedbirlerinizi alın. Özellikle okurken bilgisayar başında bir şeyler yememeye ve içmemeye azami gayret gösterin ki sizler de

ambulanslık olmayasınız sonra.